

АЛЛА СЕРОВА

ПРАВИЛА
ГРИ

АртЕк

Анотація

Власниця будинку моди «Еріка» Юлія Ясінська приходить до тями після автокатастрофи, але не може згадати нікого і нічого зі свого минулого, а в дзеркалі вона бачить зовсім незнайоме обличчя, яке їй дуже не подобається...

Однак Юлія відкриває у собі таланти, яких не було у модельєра Ясинської: вона говорить англійською, блискуче метає ножі та дає собі раду з нападниками, які намагаються її вбити. І нарешті вона згадує, що звати її зовсім не Юля, а Керсетні, що вона зовсім не модельєр, а спеціальний агент, і що її вирішили усунути у вельми оригінальний спосіб — «стерти» пам'ять і зробити з неї іншу особу. Та Юлія-Керсетні не бажає миритись із цим і розпочинає боротьбу за право повернути своє минуле.

All rights reserved.

Усі права застережено.

ISBN 978-966-663-433-0

© «Кальварія», 2021

Алла Сєрова

ПРАВИЛА ГРИ

Читайте романи Алли Серової в серії «ПРАВИЛА ГРИ»

Теорія помсти

Подвійне дно

• **Правила гри** •

Закон джунглів

Вбити тигреня

Котячою стежкою

Небезпечні зв'язки

Втеча в нікуди

Ідеальний злочин

Точка повернення

Тінь убивства

Замкнені в сутінках

Територія темряви

Вийти в оф-лайн

Епідемія брехні

Гримуар Спадкоємців

Гра в життя

Обрати не себе

Щоденник Темряви

Остання маска

Уламки смерті

Правила гри

Світло від фар прорізало темряву і розбило її на скалки. Зараз... Зараз вони вийдуть із машини, хряснуть дверцята, зашурхотить суха трава, ламаючись під вагою їхніх кроків. Може, не варто ховатися? Все одно вони мене знайдуть. Може, краще буде, якщо все скінчиться прямо зараз. Ні. Ні! Хай їм чорт, вони мене не знайдуть. Ось тільки трохи вгамую подих. Якщо затаїтися, вони мене не знайдуть. Тут надто темно. А потім я переливу оцю річку — і все. Досить з мене.

— Гей, Бені, вона отам, стріляй! Та стріляй же — онде вона! — голос такий знайомий. І від цього ще страшніше. Ні, хлопчики, в мене на сьогодні інші плани. Шкода, це мій останній ніж. Ти сам цього хотів, Бені, пробач.

— О боже, вона підрізала Бені! Та стріляйте ж, чи вам повилазило? Ондечки вона! — я навіть пальцем не зачепила вашого Бені. Просто мої ножі завжди летять туди, куди я хочу. Але тепер у мене більше немає ножа. А вода така холодна...

Господи, здійняли таку стрілянину! Та ще коли б хоч трохи тепліша вода... Якщо в мене поцілять, я не допливу. Добре хоч на мені не джинси, а шорти, я все-таки зробила поступку літу. А воно б могло зробити поступку мені — підігріти для мене цю клятву воду в

річці. Треба пірнати. Терпіти не можу. Але хлопцям на березі набоїв не позичати, отже — треба пірнати.

Щось гостре й гаряче вгвинтилося в моє плече. Помирати в такій холодній воді — хай йому грець. У брудній, нехлорованій воді...

Щось темне й бридке накрило мене з головою. Ну і де ж оте світло, що видно в кінці тунелю?

— ...А я йому кажу: «Такого непотребу мені дарувати не варто, хіба що хочеш образити».

— А він тобі на це?

— А він грюкнув дверима й пішов. Оце вже тиждень не дзвонить.

— Ти сама винна. Хіба можна таке казати чоловікові? Правильно вчинив, що пішов. Тобі слід вибачитися. А взагалі — твоя справа. Значить, не подобався він тобі, коли так повелася. А отже, нема чого скаржитись.

— Твоя правда, але...

Двері зачинилися, і розмова стихла. Жінки пішли далі. Що це за кімната? Я не знаю. Я лежу на вузьенькому ліжку біля стіни, до половини пофарбованої в ясно-блакитний колір. Під стелею на шнурку — лампочка. Без усяких там витребеньок — просто лампочка. Може, це в'язниця? Навпроти, біля вікна, таке саме ліжко, на ньому лежить жінка, очі її заплющені. Якись трубки зникають в її тілі. Хвалити бога, в мене таких немає. Якщо це лікарня, то якась дивна. Але чому вона дивна? Хіба я бачила якусь іншу? Я не знаю.

І не знаю, як я тут опинилася. І хто я взагалі...

Рипнули двері, і до кімнати зайшли дві жінки й чоловік. Чого це вони на мене витріщилися?

— Хто робив процедури?

Це чоловік. Років тридцяти, досить високий. Симпатичний блондин у білому халаті. Не треба бути оракулом, щоб зрозуміти, що то лікар.

— Медсестра, щойно змінилася, Похоронко.

То вже жінка. Трохи повнява, та її вік це вже дозволяє.

— Вона що, не помітила, що хвора отямилася? Чому не повідомила?

— Віталію Петровичу, можливо, хвора отямилася щойно?

Друга жінка, не так товста, як одутла, хоч і молодша за першу.

— Можливо. Як ви себе почуваєте?

Це вже до мене. Нарешті до мене хтось звернувся, а то стоять тут, теревенять... Але чому я не можу відповісти? Мова, якою вони говорять. Я розумію її, але щойно я думала якоюсь іншою мовою, тож я розгубилася.

— Ви розумієте, про що я вас запитав?

Я ствердно киваю головою. Я розумію, але чомусь слова не бажають злітати з язика.

— Ви не можете говорити?

Так, хлопче, я не можу говорити, але можу думати. Тільки... Не знаю, про що мені думати.

— Можливо, ушкодження мозку значно глибші, ніж ми гадали? — це знову та, старша жінка.

— Ларисо Романівно, коли йдеться про ушкодження мозку, припускати можна що завгодно. Переведіть її

тимчасово у вісімнадцяту — негайно. Після обходу я з цим випадком детальніше ознайомлюся.

Ушкодження мозку? Я просто нетямлюся з дива. А санітари вже тут як тут. Вони вантажать мене на якийсь особливий візок і везуть довгим півтемним коридором. З обох боків його двері, двері... Я не хочу цього бачити, чомусь мені зробилося так важко на серці.

Ця нова кімната така сама, як і та, але ліжко навпроти вільне. Я тут одна, і це мене цілком задовольняє. Не хочу нікого бачити. Я маю щось пригадати, але що? Марна справа. Голова порожня, аж гуде. До речі, а скільки мені років? Може, я стара? А може, я така почвара, що й глянути страшно? Я обмацую своє обличчя, оглядаю руки. Ні, я не стара. І, за деякими ознаками, білява. Зуби всі на місці. Треба встати, доки я тут лежатиму?

— Що ви робите? Вам же не можна!

Я не почула, як прочинилися двері. Ця жінка впала мені на голову, як цеглина з даху.

— ...Налякали її. Ви крикнули. Надіє Сергіївно, ви розумієте, що з такими хворими слід бути обережними? Хіба можна так кричати в цьому відділенні? Я почув ваш зойк аж в ординаторській! Тепер невідомо, коли вона знов отямиться.

— Але, Віталію Петровичу, вона намагалася встати! Я лише хотіла її зупинити.

— І вам не вистачило витримки? Ви повелися непрофесійно.

А лікар не тільки гарний, а й суворий. Мені ця жінка не сподобалася. Добре, що я її більше не побачу. Але чому я лежу з заплющеними очима? Чому я не сказала їм, що чую їх розмову? Я не знаю. Щось примушує мене поводитися саме так.

— Я бачу, вам уже краще, — ці кляті двері відчиняються беззвучно. Він сідає на стілець біля мого ліжка. — Ви можете відповідати на питання?

— Я можу відповідати на питання, — ці слова даються мені досить важко. Так, наче... наче ця мова мені чужа.

— Я так і думав. Це добра ознака. Ви на шляху до видужання.

Мені подобається його усмішка, хоча він значно старший, ніж видався на перший погляд. Йому десь років тридцять п'ять, може, трохи більше. Я хочу його багато про що запитати.

— Чому я тут?

— Сталась аварія на дорозі. Ваша травма була така тяжка, що вас привезли сюди. Тут інститут нейрохірургії, я головний лікар відділення, мене звати Віталій Петрович. А ще — я ваш особистий лікар. Що вас непокоїть?

Він доброзичливо усміхається, а я намагаюся стулити докупи все, що він мені сказав. Чомусь сплила в уяві темна вода...

— Що зі мною?

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію
книги.